

- να ανατρέψει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση,
- να δεχτεί την ασκηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή, και συγκεκριμένα το επικουρικό αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 3 της αποφάσεως της Επιτροπής,
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου και, ενδεχομένως, να το υποχρεώσει να δεχτεί το αίτημα του ανααιρεσιόντος περί διεξαγωγής αποδείξεων,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της αναιρετικής διαδικασίας και την παρεμβαίνουσα, την Comunidad Autónoma de la Rioja, στα δικαστικά έξοδα της πρωτόδικης διαδικασίας.

Λόγοι ανατρέψεως και κύρια επιχειρήματα

- 1) Πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο κρίνοντας ότι, εν προκειμένω, δεν υφίστανται ειδικές περιστάσεις ικανές να θεμελιώσουν την ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ως προς τη νομιμότητα του επίμαχου φορολογικού μέτρου που αποκλείει την ανάκτηση των ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 ⁽¹⁾ σε συνδυασμό με την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Παραμόρφωση του αντικείμενου της διαφοράς και παραβίαση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως. Παραβίαση της νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με την αιτιολογία. Πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν τήρησε τις δικονομικές διατάξεις σχετικά με την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, καθόσον δεν έλαβε υπόψη το ουσιαστικό περιεχόμενο ορισμένων εγγράφων της δικογραφίας.

Ούτε η τυπική διαφορά μεταξύ του επίμαχου φορολογικού μέτρου και του μέτρου που αποτελεί το αντικείμενο της αποφάσεως 93/337 ούτε το γεγονός ότι η Επιτροπή μπορούσε να θεμελιώσει το κριτήριο της επιλεξιμότητας σε στοιχείο διαφορετικό από το ρητώς συναγόμενο από την απόφαση 93/337 ⁽²⁾ ούτε η κήρυξη του ασυμβίβαστου που προκύπτει από την απόφαση 93/337 συνιστούν επαρκείς νομικούς λόγους για να μη δεχτεί το Πρωτοδικείο την ύπαρξη ειδικής περιστάσεως, η οποία, καθαυτή ή σε συνδυασμό με άλλες συντρέχουσες περιστάσεις στην υπό κρίση υπόθεση, μπορεί να εμποδίσει την Επιτροπή να διατάξει την ανάκτηση των ενισχύσεων στις οποίες αναφέρεται η επίμαχη απόφαση.

Κρίνοντας ότι τα επίμαχα μέτρα στις συνεκδικασθείσες αποφάσεις T-30/01 έως T-32/01 και T-86/02 έως T-88/02 είναι δυσανάλογα προς το επίμαχο φορολογικό μέτρο για φοροτεχνικούς λόγους και λόγω της εκτάσεως των επιδοτήσεων, το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το αντικείμενο της διαφοράς, προσέβαλε την αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως και προσέβαλε, επιπλέον, κατάφωρα την πάγια νομολογία σχετικά με την αιτιολογία.

Το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής σχετικά με τη φοροαπαλλαγή και/ή την πίστωση φόρου το 1993 —όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η οποία δεν εκτιμήθηκε από το Πρωτοδικείο κατά παράβαση των δικονομικών κανόνων— δεν συνιστά ειδική περίπτωση ικανή να θεμελιώσει οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στη νομιμότητα του επίμαχου φορολογικού μέτρου που να αποκλείει την ανάκτηση των ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999 λόγω αντιθέσεως προς την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

- 2) Πλάνη περί το δίκαιο στη οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο παραβιάζοντας την παράγραφο 1 του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999 σε συνδυασμό με την αρχή της αναλογικότητας που αποκλείει την ανάκτηση των επενδυτικών ενισχύσεων που δεν υπερβαίνουν τα ανώτατα όρια των περιφερειακών ενισχύσεων.

Το Πρωτοδικείο προσέβαλε τη γενική αρχή της αναλογικότητας αποφαινόμενο ότι η Επιτροπή δεν παρέβη την εν λόγω αρχή με την απαίτηση να ανακτηθούν στο ακέραιο τα ποσά που χορηγήθηκαν βάσει της πιστώσεως φόρου του 45 % των επενδύσεων, αντί να απαιτήσει μόνο την ανάκτηση των ποσών που υπερέβαιναν το ανώτατο όριο περιφερειακής ενισχύσεως στη Χώρα των Βάσκων.

- 3) Πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο παραβαίνοντας τους δικονομικούς κανόνες περί διεξαγωγής αποδείξεων και απορρίπτοντας το αίτημα του προσφεύγοντος περί διεξαγωγής αποδείξεων σχετικά με την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων της Επιτροπής τα οποία, λαμβανομένου υπόψη του σκεπτικού του Πρωτοδικείου για την απόρριψη του αιτήματος του προσφεύγοντος, είναι ουσιώδη για την υπεράσπιση των συμφερόντων του. Προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, της αρχής της ισότητας των όπλων και του δικαιώματος άμυνας.

Απορρίπτοντας το αίτημα περί διεξαγωγής αποδείξεων, το Πρωτοδικείο προσέβαλε το θεμελιώδες δικαίωμα του προσφεύγοντος για δίκαιη δίκη, επειδή αρνήθηκε τη διεξαγωγή ουσιωδών για τον προσφεύγοντα αποδείξεων, προσβάλλοντας κατά τον τρόπο αυτό το δικαίωμα άμυνας του, δεδομένου ότι το αίτημά του απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι δεν απέδειξε αυτό ακριβώς που ισχυριζόταν ότι θα αποδείκνυε μέσω της μη διεξαχθείσας αποδείξεως: συγκεκριμένα, ακόμη και αν δεν συνιστά ειδική περίπτωση η οριστική ρητή θέση της Επιτροπής σχετικά με την απόρριψη καταγγελίας του 1994 κατά ληφθέντων το 1993 φορολογικών μέτρων (μεταξύ των οποίων καταλεγόταν και μέτρο για πίστωση φόρου), τα οποία ήσαν ουσιαστικώς πανομοιότυπα με το επίμαχο, συνιστά οπωσδήποτε ειδική περίπτωση η συμπεριφορά της Επιτροπής, δεδομένου ότι η συμπεριφορά αυτή ήταν δυνατό να θεμελιώσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ως προς τη νομιμότητα των φορολογικών μέτρων του 1993, πράγμα που οδήγησε στην λήψη του επίμαχου φορολογικού μέτρου.

⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 10 Μαΐου 1993, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της συνθήκης ΕΚ

⁽²⁾ της Επιτροπής, της 10ης Μαΐου 1993, όσον αφορά σύστημα φορολογικών ενισχύσεων για επενδύσεις στη Χώρα των Βάσκων (ΕΕ L 134, σ. 25)

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) στις 25 Νοεμβρίου 2009 — Charles Defossez κατά Christian Wiart, εκκαθαριστής της εταιρείας Sotimon SARL, Office national de l'emploi και CGEA de Lille

(Υπόθεση C-477/09)

(2010/C 37/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσίων: Charles Defossez

Ανααιρεσίβλητοι: Christian Wiart, εκκαθαριστής της εταιρείας Sotimon SARL, Office national de l'emploi (fonds de fermeture d'entreprises) και CGEA de Lille

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 8α της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2002/74/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Σεπτεμβρίου 2002⁽²⁾, που προβλέπει στο πρώτο του εδάφιο ότι όταν μια επιχείρηση με δραστηριότητες στο έδαφος τουλάχιστον δύο κρατών μελών βρίσκεται σε κατάσταση αφερεγγυότητας, ο οργανισμός που είναι αρμόδιος για την πληρωμή των ανεξόφλητων απαιτήσεων των μισθωτών είναι εκείνος του κράτους μέλους, στο έδαφος του οποίου ασκούν ή ασκούσαν συνήθως την εργασία του, και στο δεύτερό του εδάφιο ότι η έκταση των δικαιωμάτων των μισθωτών προσδιορίζεται από το δικαίωμα που δίδει τον αρμόδιο οργανισμό εγγυήσεως, έχει την έννοια ότι ορίζει τον αρμόδιο οργανισμό εγγυήσεως κατ' αποκλεισμόν οποιουδήποτε άλλου οργανισμού εγγυήσεως ή, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού της οδηγίας που έγκειται στην εδραίωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων που ασκούν το δικαίωμά τους στην ελεύθερη κυκλοφορία, και του πρώτου εδαφίου του άρθρου 9 της οδηγίας κατά το οποίο αυτή δεν περιορίζει την ευχέρεια των κρατών μελών να εφαρμόζουν ή να θεσπίζουν ευνοϊκότερες νομοθετικές, κανονιστικές ή διοικητικές διατάξεις για τους μισθωτούς, την έννοια ότι ο μισθωτός διατηρεί το δικαίωμα να αξιώσει, αντί της εγγυήσεως του ανωτέρω οργανισμού, την ευνοϊκότερη εγγύηση του οργανισμού στον οποίο είναι ασφαλισμένος και καταβάλλει ασφαλιστικές εισφορές ο εργοδότης του βάσει της εθνικής νομοθεσίας;

⁽¹⁾ ΕΕ L 283, σ. 23.

⁽²⁾ ΕΕ L 270, σ. 10.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Audiencia Provincial de Tarragona (Ισπανία) στις 30 Νοεμβρίου 2009 — Ποινική δίκη κατά Magatte Gueye

(Υπόθεση C-483/09)

(2010/C 37/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Audiencia Provincial de Tarragona

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείων: Magatte Gueye

Λοιποί διάδικοι: Εισαγγελική Αρχή και Eva Caldes

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει το δικαίωμα του θύματος να γίνεται κατανοητό, στο οποίο αναφέρεται η όγδοη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαisiού⁽¹⁾, να ερμηνευθεί ως θετική υποχρέωση των

δημοσίων αρχών που είναι επιφορτισμένες με τη δίωξη και την καταστολή των εγκληματικών πράξεων να δίνουν στο θύμα τη δυνατότητα να εκφράζει την εκτίμησή του, τις σκέψεις του και τη γνώμη του ως προς τα άμεσα αποτελέσματα που μπορεί να έχει για τη ζωή του η επιβολή μέτρων στον ύπτη με τον οποίο το θύμα διατηρεί οικογενειακή ή στενή συναισθηματική σχέση;

2) Πρέπει το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαisiού 2001/220/ΔΕΥ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η υποχρέωση των κρατών να αναγνωρίζουν τα δικαιώματα και τα θεμιτά συμφέροντα του θύματος τους επιβάλλει να λαμβάνουν υπόψη τη γνώμη του θύματος όταν οι ποινικές συνέπειες της δίκης δύνανται να επηρεάσουν καίρια και άμεσα την άσκηση του δικαιώματός του για ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του και της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του;

3) Πρέπει το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαisiού 2001/220/ΔΕΥ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι δημόσιες αρχές δεν μπορούν να αρνηθούν να λάβουν υπόψη τους την ελεύθερη βούληση του θύματος όταν το θύμα αντιτάσσεται στην επιβολή ή στη διατήρηση μέτρου απομακρύνσεως, στην περίπτωση που ο ύπτης είναι μέλος της οικογένειάς του και δεν διαπιστώνεται αντικειμενικός κίνδυνος υποτροπής και εφόσον διαπιστώνεται ότι η προσωπικότητα του θύματος είναι ικανοποιητικού κοινωνικού, μορφωτικού και συναισθηματικού επιπέδου, οπότε αποκλείεται η δυνατότητα υποταγής στον ύπτη ή, αντιθέτως, πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να εξακολουθήσει να θεωρείται λυσιτελής το μέτρο αυτό, λαμβανομένης υπόψη της ειδικής κατηγορίας των εγκλημάτων αυτών;

4) Πρέπει το άρθρο 8 της αποφάσεως-πλαisiού 2001/220/ΔΕΥ, καθόσον θεσπίζει ότι κάθε κράτος διασφαλίζει επαρκές επίπεδο προστασίας για τα θύματα, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καθιστά δυνατή τη γενικευμένη και υποχρεωτική επιβολή μέτρων απομακρύνσεως ή απαγορεύσεως κάθε επαφής, ως παρεπομένων ποινών σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες πρόκειται για θύμα ενδοοικογενειακών εγκλημάτων, λαμβανομένης υπόψη της ειδικής κατηγορίας των παραβατικών αυτών πράξεων, ή, αντιθέτως, απαιτεί το άρθρο 8 να πραγματοποιείται εξατομικευμένη στάθμιση των συμφερόντων, βάσει της οποίας να μπορεί να εξακριβώνεται, ανά περίπτωση, το κατάλληλο επίπεδο προστασίας λαμβανομένων υπόψη των εμπλεκόμενων συμφερόντων;

5) Πρέπει το άρθρο 10 της αποφάσεως-πλαisiού 2001/220/ΔΕΥ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει να αποκλείεται γενικώς η μεσολάβηση στις ποινικές διαδικασίες σχετικά με ενδοοικογενειακά εγκλήματα ή, αντιθέτως, πρέπει να επιτρέπει τη μεσολάβηση και σε αυτό το είδος διαδικασιών, ώστε να σταθμίζονται κατά περίπτωση τα εμπλεκόμενα συμφέροντα;

⁽¹⁾ Απόφαση-πλαίσιο 2001/220/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2001, σχετικά με το καθεστώς των θυμάτων σε ποινικές διαδικασίες (ΕΕ L 82, σ. 1).